

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/336/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614201052
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614201052.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci žalobcu: COFIDIS, a. s., so sídlom v Bratislave, Suché mýto 1, IČO: 36 816 337, právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Antovszká, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Bárdošova 2/A, IČO: 36 866 881, proti žalovaným: v 1/ rade F. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX, v 2/ rade H. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX, o zaplatenie 667,01 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/66/2014-51 zo dňa 25.02.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaným v 1/ a v 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol, žalovanému 1/ a žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Súd podanú žalobu žalobcu zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako spoludlžníci uzavreli dňa 18.10.2007 zmluvu o revolvingovom úvere, v ktorom si dojednali výšku úverového rámca 40.000,- Sk, t. j. 1.327,76 eur a výšku minimálnej mesačnej splátky úveru 1.599,- Sk, t. j. 53,08 eur. Úroková sadzba, platná ku dňu podpisu zmluvy, bola 2,14 % mesačne. Nakoľko zmluva bola uzatvorená medzi dodávateľom a spotrebiteľmi, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Absenciu uvedeného údaju v zmluve zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. V zmluve o revolvingovom úvere, uzavretej medzi žalobcom a žalovanými, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov absentoval. Zmluva obsahovala len odkaz na článok 5.4 všeobecných obchodných podmienok, ktoré však neboli uzavreté v písomnej forme (pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť, a to pod sankciou neplatnosti, uzavretá v písomnej forme). Povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ku ktorým patrí aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, navyše, nie je možné upraviť len vo všeobecných obchodných podmienkach, nakoľko tieto predstavujú len ustanovenia technického a vysvetľujúceho charakteru. Už len okrajom súd uvádza, že ani v článku 5.4 všeobecných obchodných podmienok nebola výška ročnej percentuálnej miery nákladov uvedená konkrétnym a určitým spôsobom, ale bol upravený len postup pri jej výpočte. Z uvedeného dôvodu sa úver, poskytnutý žalovaným, považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko žalovaní čerpali úver v celkovej výške 1.530,24 eur a splatili spolu 2.752,75 eur, poskytnutý úver už bol žalobcovi v celom rozsahu vrátený. Vzhľadom na

výšku uplatneného poistného, ako aj poplatkov z omeškania, je nepochybné, že aj v prípade, že by i nárok na ich zaplatenie bol dôvodný, tieto už taktiež boli v plnom rozsahu pokryté úhradami žalovaných. Preto súd, z dôvodu hospodárnosti konania, sa ich dôvodnosťou nezaoberal.

Nakoľko v konaní boli v celom rozsahu úspešní žalovaní, vzniklo im právo na náhradu trov konania. Keďže žalovaní si náhradu trov konania neuplatnili, súd im náhradu trov konania nepriznal.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p. Poukazuje na skutočnosť, že zmluva o úvere bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. a ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z VOP žalobcu, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť uzavretej zmluvy o úvere, čl. 1.3.1. Napriek tomu, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver, nie je možné zmluvu o revolvingovom úvere považovať za občianskoprávnú zmluvu. Žalobca poukazuje na ust. § 2 písm. b), c) zákona č. 258/2001 Z. z. Poukazuje tiež, že v zmluve sa uvádza, že žalovaní berú na vedomie, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvou o úvere sú VOP žalobcu, ktoré sú vytlačené na rubovej strane tlačiva zmluvy o úvere a prílohy 1 - 4 a potvrdzujú, že sa s nimi riadne oboznámili, považujú ich za dostatočne zrozumiteľné a určité a prejavujú súhlas byť nimi viazaní. V tejto súvislosti poukazuje na ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, keď treťou časťou Obchodného zákonníka sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov aj záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere. To znamená, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody. Vychádzajúc z dikcie ust. § 273 Obchodného zákonníka, časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Toto ustanovenie je kogentné a nie je ho možné zmeniť ani dohodou strán. Všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru sú vytlačené na druhej strane zmluvy o revolvingovom úvere a tvoria jej neoddeliteľnú súčasť spolu s formulárom o zmluvných podmienkach. Žalovaní podpisom zmluvy o úvere potvrdili, že sa so zmluvou oboznámili, súhlasia s ňou a uzatvárajú ju v súlade so slobodnou a vážnou vôľou. Tiež zobrali na vedomie, že všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú vytlačené na rubovej strane a prílohy 1 - 3 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalobca má za to, že žalovaných dostatočne upozornil na nevyhnutnosť preštudovania si nielen zmluvy o úvere, ale aj jej neoddeliteľných súčastí. V zmluve je upravené, že priemerná ročná percentuálna miera nákladov sa určuje podľa čl. 5.4 VOP, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, pričom poukazuje na znenie tohto článku zmluvy. Vzhľadom na uvedené žalobca má za to, že zmluva spĺňa všetky náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Žalobca uvádza výšku RPMN v predmetnej prílohe č. 4, ktorou je formulár o zmluvných podmienkach o spotrebiteľskom úvere, ktorý je taktiež neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a ktorý v bode 3 výslovne zakotvuje, že ročná percentuálna miera nákladov vyplývajúca z návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 29 %. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. januára 2011, sp. zn. 6Co/95/2010. V predmetnej zmluve o úvere sú uvedené aj všetky náležitosti v zmysle ust. § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. pre prípad, ak nie je možné určiť RPMN, a to informácie o úverovom limite, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená, o postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. S poukazom na ust. § 273 Obchodného zákonníka sa žalobca domnieva, že všeobecné obchodné podmienky, ako aj prílohy zmluvy je potrebné rešpektovať ako súčasť zmluvy a nepovažovať za rozpor so zákonom, ak niektoré údaje uvedené v ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. nie sú uvedené priamo na formulári zmluvy, ale sú uvedené v neoddeliteľných súčastiach zmluvy. Žalobca sa domnieva, že v rozpore s uvedeným ustanovením, na základe čoho by bolo možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, by bolo, ak by tieto údaje neboli uvedené vôbec. Žalobca tiež poukazuje na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktoré predpisuje zákon. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle, nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov. Žalobca žiada, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaní 1/, 2/ sa k odvolaniu nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom v ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Krajský súd sa s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, na ktoré poukazuje, pričom nie je žiaduce, aby opakoval vecne správne závery prvostupňového súdu.

Odvolanie žalobcu nepovažuje za dôvodné.

Odvolačný súd nepopiera povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Zároveň však v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, t. j. do 31.12.2007.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 258/2001 Z. z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy (§ 4 ods.2 citovaného zákona) tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v § 4 ods.3 citovaného zákona zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

V zmluve dojednanej medzi účastníkmi v písomnej forme nie je dojednaná ročná percentuálna miera nákladov, ako to vyplýva z ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č.258/2001 Z.z.. Táto musí byť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Vzhľadom na skutočnosť, že pre túto náležitosť je predpísaná písomná forma a ide o podstatnú esenciálnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nepostačuje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov vo všeobecných obchodných podmienkach. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, naopak, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich, často v neprehľadnej, ťažko formulovanej forme, skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú. Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa v právnom vzťahu poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu (nález Ústavného súdu ČR z 11. novembra 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11).

Vo vzťahu ku všeobecným obchodným podmienkam, na ktoré poukazuje odvolateľ, odvolací súd uvádza, že tieto možno považovať za súčasť účastníkmi uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere iba za predpokladu, že tieto by boli čitateľné. V danom prípade sú však všeobecné obchodné podmienky napísané drobným písmom a voľným okom takmer nečitateľné. Zo strany žalobcu sa tak jedná o nekalú obchodnú prax používanú voči spotrebiteľovi. Takýto postup je v rozpore so zmyslom a

účelom stanovenia podstatných náležitostí spotrebiteľského úveru, ktorých cieľom je bez pochybností informovať spotrebiteľa o všetkých nákladoch úveru.

Z uvedených dôvodov je záver okresného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vecne správny. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 O. s. p. s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaní v 1/ a v 2/ rade boli v odvolacom konaní úspešní, trovy konania si však neuplatnili a z obsahu spisu im vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.